HAWKINS HEROES

CONTRALOVITURA

TODD MCLEOD

ERIG MEYER

Todd McLeod
&
Eric Meyer

Seria

HAWKINS' HEROES

contralovitura

versiunea în limba română

UNCRIS

Capitolul 1

Soldatul Eddie Hawkins s-a pitit involuntar când o rafală de mitralieră a şuierat pe deasupra turelei blindate a *Humvee*-ului său. Tocmai visa cu ochii deschişi, gândindu-se, acasă, la fata pe care o întâlnise cu o zi înainte de a se îmbarca pentru Afganistan. Adevărul este că ea venise lângă el când savura de unul singur o băutură în bar şi se întreba în ce se băgase. Se întreba dacă va reveni viu acasă.

— De ce eşti aşa trist, soldat? S-a întâmplat ceva rău?

Era atât de minunată, încât a rămas fără grai câteva secunde.

— Nu încă, dar în curând.

— Aha, Afganistan?

— Cam aşa ceva.

Încerca să-şi dea seama de ce se dădea la el. Eddie nu avea nimic special: 1,74 m, păr roşu ca focul, pistrui şi ochi verzi, limpezi. Înainte de înrolare se antrenase trăgând de fiare şi continua să se menţină în formă, dar fără să exagereze. Ea era suplă şi drăguţă, cu ochi căprui, strălucitori, şi pielea fină ca laptele.

— Ce vei face mâine noapte?

— Cu o zi înaintea plecării? Cred că-mi voi scrie testamentul.

Ea păru curioasă.

— Probabil că eşti curajos, dacă te duci acolo. Ţi-e teamă?

— Sunt speriat ca dracu, nu sunt deloc curajos.

— Dacă vrei companie în ultima ta noapte, te poţi întâlni cu mine.

— Adică… eu?

— Da.

A privit-o atent ca să se convingă că nu se ţine de bancuri, dar ea părea serioasă.

— OK, la ora 2000?

Fata zâmbi:

— Vrei să spui la ora 8.

— Ăă, da.

— Mă numesc Gina.

Când a ajuns la bar, avea bagajele făcute şi era gata de plecare, pentru că nu se aştepta ca ea să fie acolo. Îl aştepta, privindu-l cu ochii strălucitori.

— Nu credeam că ai să vii.

Şi-au petrecut împreună seara şi cea mai mare parte din noapte. Părinţii ei erau plecaţi, aşa că au mers acasă la ea unde au făcut dragoste. Era gata să plece, când ea i-a spus:

— Eddie, a fost o noapte minunată.

— Aş vrea să te revăd când am să vin acasă în permisie.

Pe chipul ei era o expresie de regret.

— Nu cred.

— De ce nu?

— M-am gândit la ceea ce spuneai. Mi s-a părut că eşti…

— Ce anume?

— Un laş.

S-a simţit de parcă l-ar fi lovit în plex. Dojana a durut, de parcă a primit rafala unei mitraliere inamice. Nu semăna deloc cu lumea virtuală a jocurilor, unde a decis să se afunde, pentru că oamenii nu erau răniţi.

După ce a ajuns în Afganistan şi în spatele unei Browning M2 montată în turela *Humvee*-ului a descoperit că nu este laş. Şi-a amintit cum a rânjit la el Sergentul Dan când el a recunoscut că e speriat.

— Oricine zice că nu se teme, este un mincinos.

Dan era un veteran tăbăcit, care se apropia de sfârşitul celui de-al doilea tur. Un gradat înalt, dur, cu ochi albaştri, pătrunzători, care adesea erau glaciali, zâmbea arar, dar era genul de tip pe care ţi-l doreai alături de tine când începeau să şuiere gloanţele.

— Niciodată nu pari înfricoşat, Sergent.

— Să nu crezi asta. Când încep să zboare gloanţele, simt că-mi vine rău de la stomac.

Nu era sigur că e aşa, dar acum şi-a forţat gândurile să revină în prezent.

O grămadă de oameni înarmaţi au apărut la câteva sute de metri în faţă, şi trăgeau foc automat cu carabinele de asalt. Era ultimul lucru la care se aşteptau. Zona lor de patrulare le-a fost extinsă spre est, aproape de frontiera chineză, după ce un lider

islamist a fost semnalat că a trecut graniţa din China. Regiunea estică din Afganistan, Parcul Naţional Bande Pitaw, era cunoscută ca fiind liniştită, cu puţine semne de activitate ostilă. Până acum.

— Scoate-ne de aici! a strigat Sergentul Dan Jones.

— Nici o problemă, s-a conformat Winston răsucind vehiculul greu într-un viraj aproape imposibil.

Eddie a trebuit să se proptească bine ca să nu fie izbit în laterala de oţel a turelei sale. Soldatul Winston Bellows era un şofer foarte bun, cel mai bun din divizie. Cu ochi negri, piele cafenie, scund, dar cu umeri largi, putea face minuni la volanul oricărui vehicul cu motor.

Hawkins a întors mitraliera *Browning* M2 şi a dezlănţuit un torent de proiectile de calibrul .50 asupra inamicului. Doi oameni au fost doborâţi, tocaţi de gloanţele de calibru mare, iar restul s-au aruncat la adăpost. Unul dintre morţi era mitraliorul, deci tragerea a încetat, în timp ce ceilalţi se grăbeau să tragă cadavrul departe de mitralieră. Un altul s-a poziţionat în spatele armei. Au reuşit să lanseze o rafală înainte ca americanii să dispară din vedere.

Bellows a manevrat jeepul făcând să-i scârţâie roţile printre două grămezi de pământ aflate pe o parte a drumului. I-au lăsat pe *ostili* în urmă – adică aşa credeau. S-au hurducat înapoi pe urmele ce duceau spre vest, departe de frontieră, când au auzit un motor puternic ambalat. După câteva momente, în spatele lor a apărut o camionetă Toyota, care a început să câştige teren. În benă avea montată o mitralieră rusească DShK, de mare calibru. O rafală a arat pământul de lângă ei. Două proiectile de calibrul 12,7 mm au perforat *Humvee*-ul, şi Hawkins a simţit că unul îi şterge casca, smucindu-i capul într-o parte cu o forţă imensă.

A anunţat prin sistemul intern de comunicaţii:

— Winston, sunt chiar în spatele nostru.

— Ştie, a răspuns Sergentul Dan cu voce calmă. Problema este că sunt mai rapizi ca noi. Depinde de tine, Eddie. *Aranjează-i* pe nemernici.

— Am înţeles, dar parcă suntem la rodeo şi asta nu e bine pentru precizia tragerii.

— Fă tot ce se poate.

Caporalul Al Taylor transmitea prin radio un *sitrep*[1] cu coordonatele lor. Era un magician al tehnicii, şi, la fel ca Sergentul Dan, se afla la al doilea tur în Afganistan. Era ceva mai în vârstă decât Eddie, încât îi putea fi un frate mai mare; semănau mult între ei.

— Am raportat şi mi-au spus că au o dronă sus. Va ajunge deasupra noastră peste 6 minute, deci trebuie să-i ţinem departe încă vreo câteva minute.

Hawkins a lansat o rafală lungă, şi în ciuda faptului că *Humvee*-ul sălta şi derapa ca un carusel de bâlci, a reuşit să doboare doi oameni din bena camionetei. Dar ceilalţi trăgeau sălbatic asupra lor, alături de DShK, iar vehiculul continua să se apropie. A tras din nou, dar jeepul a sărit peste un bolovan, şi rafala s-a dus aiurea.

— Nu avem 6 minute, a strigat. Dacă nu facem repede ceva, vor ajunge atât de aproape, încât o să ne luptăm corp-la-corp cu ei.

Altă rafală a trecut prin cabina jeepului lor, şi Bellows a gemut.

— Sunt lovit.

— Poţi continua?

— Ăă, eu… nu…

— Taylor, preia tu. Eu îl scot pe Winston din scaun.

— Nu! a strigat Bellows. Nemernicul m-a zgâriat doar, dar pot continua. Drumul se termină. Suntem într-o fundătură. Probabil că am virat în direcţie greşită.

Eddie a tras din nou asupra vehiculului urmăritor, dar a văzut şi că ei se îndreaptă într-un mic canion închis la celălalt capăt şi insuficient de larg ca să permită întoarcerea jeepului.

Ostilii se apropiau. Eddie a tras din nou, M2 vibrând ca un picamer pe măsură ce lansa rafală după rafală asupra inamicilor, dar, din nou, vehiculul care sălta peste bolovani nu era potrivit unui foc precis.

— Nu pot să-i nimeresc, Sergent.

— Am înţeles. Winston, du-ne până la capătul drumului, iar de acolo ne întoarcem şi vom lupta pe jos. Eddie, rămâi în turelă. Acum vei avea o platformă stabilă de unde să execuţi foc. Ceilalţi coborâţi şi adăpostiţi-vă după stânci.

---

[1] sitrep – situation report – raport operativ privind situaţia curentă.

— Înțeles. Am să contactez operatorul dronei, să-i spunem ce facem.

Jeepul s-a oprit prin derapare în fața unei pante abrupte de bolovani și șisturi. Un vultur privea la ei, în jos, apoi și-a luat zborul, rotindu-se pe cer deasupra lor. Aștepta.

— Urăsc blestemățiile astea, a pufnit Winston.

— Nu contează, ieși și caută-ți un adăpost. Eddie, fă tot posibilul ca să-i ții la distanță.

Nu a răspuns imediat. Se uita la trena de praf ridicată de Toyota și a văzut apărând din ea încă o camionetă.

— Au primit întăriri, încă o camionetă cu luptători.

— Cu mitralieră?

— Negativ.

— Am înțeles. Vom trage de după pietre. Drona va ajunge aici în orice moment.

Eddie a ochit cu grijă. Era treaba pe care o făcea cel mai bine, un jucător online cu un punctaj record la *Call of Duty*, acum cu o M2 în *Humvee*. A apăsat trăgaciul, și un torent de gloanțe a percutat cabina camionetei, ucigând șoferul. A virat violent, aruncând oamenii din benă. Aceștia s-au pus repede la adăpost. Mitraliera inamică a *vorbit* din nou, și gloanțele sale de mare calibru i-au trecut pe deasupra capului, înainte de a *tace*. Părea că s-a blocat, așa că Eddie a ochit atent camioneta. De data aceasta avea grijă de mitraliera inamică și ignora focul carabinelor. Dădu să apese pe trăgaci, dar s-a oprit.

Pericolul cel mare era mitraliera. Acum însă, s-a ridicat brusc un tip cu un lansator RPG-7 pe umăr, a ochit, și racheta s-a îndreptat către ei. A lovit în plin *Humvee*-ul, aruncând masivul jeep în aer. Forța exploziei l-a propulsat prin aer pe Hawkins, care a aterizat pe pietre… și totul a devenit negru.

— Eddie, Eddie, revino-ți!

A deschis ochii. Sergentul Dan se uita la el.

— Ce s-a întâmplat?

— Au distrus jeepul, și vin tot mai aproape, dar vestea bună este că drona va ajunge aici în mai puțin de un minut. Până atunci trebuie să plecăm de aici. Te poți descurca?

— Sigur că pot, Sergent. Trebuie să mă întorc. La noapte am un joc online. Mă confrunt cu Gino Marchetti, care vrea să-mi depășească punctajul.

— N-ai să reuşeşti, puştiule. Poate altădată. Vom fi norocoşi dacă ne întoarcem vii. Aici se va întâmpla ceva. Ostilii ăştia n-au venit doar în vizită. Încearcă să te ridici.

S-a clătinat pe picioare aproape gata să se prăbuşească.

— Lasă-mă un minut.

— Sigur, nici o grabă.

Deodată, Caporalul Taylor a strigat:

— Dronă deasupra, rachetă lansată. Adăpostiţi-vă!

Hawkins s-a întins pe spate, şi a urmărit trena de fum alb ce marca traiectoria rachetei *Hellfire* înainte de impact. Explozia a fost uriaşă, drept la ţintă, chiar lângă locul unde se pitiseră ostilii. Pentru cazul în care nu muriseră cu toţii, un F/A 18 care se aflase în zonă, a survolat locul la joasă înălţime şi l-a „arat" cu tunul de bord. După ce a terminat, a mai survolat o dată zona înclinând aripile în semn de salut, apoi a accelerat către vest.

Au ieşit cu toţii de la adăpost. Peste tot era linişte, în afară doar de sfârâitul flăcărilor ce învăluiau Toyota.

Winston şi Al l-au ajutat să se ridice în picioare, iar el şi-a pus câte un braţ pe după umerii lor, şi au început să se deplaseze.

— Cât de departe este Bagram?

— Trei sute *klick*s, dar vom chema un elicopter să ne recupereze, după ce *curăţăm* zona. Nu-ţi bate capul cu asta. Tu cum te simţi?

Încercă să zâmbească:

— Mă simt bine.

După o clipă, i s-au muiat picioarele şi aproape că s-a prăbuşit, cei doi oameni clătinându-se când i-au preluat greutatea. Şi-a revenit din nou şi s-au oprit.

— Ce se-ntâmplă?

Sergentul Dan i-a semnalat cu mâna să facă linişte.

— Avem companie.

Erau ascunşi în spatele unui *zid* care împrejmuia terenul unui fermier, mai mult o adunătură de pietre, decât un zid. De cealaltă parte... crezu că visează:

— Ce-i chestia aia?

— Un *jingle truck*[2]. Ei îl pictează în mai multe culori decât o tarabă de bâlci şi cară mărfuri în toată ţara.

— Dacă este un camion civil, de ce ne-am oprit?

— Mai uite-te o dată.

Patru oameni înarmaţi coborau dintr-o altă Toyotă, care – iarăşi – avea montată o mitralieră DShK. Şoferul, un bătrân cu chipul zbârcit şi cu obişnuita eşarfă-turban pe cap, stătea pe marginea drumului cu mâinile ridicate. Doi oameni percheziţionau încărcătura, aruncând afară cutiile cu provizii pe care le doreau. În cădere unele se rupeau împrăştiind conţinutul. Au încărcat cutiile nedesfăcute în Toyota, aruncând cuvinte răstite şoferului, şi au dispărut spre vest.

Şoferul a început să încarce la loc cele câteva cutii sparte aflate pe jos, iar Sergentul le-a semnalat să înainteze. La început, nu i-a observat. Doar în ultimul moment s-a întors cu chipul cuprins de frică.

— Vorbeşti engleză?

— Da. Aţi venit să mă jefuiţi şi voi?

— Nu, bătrâne, noi suntem doar în trecere, dar…

---

[2] jingle truck – în argoul militarilor americani din Afganistan sunt vehicule (camioane, autobuze, etc) împodobite la maxim şi în culori ţipătoare, larg răspândite în Pakistan, Afganistan, India, etc.

— Vine! a strigat Winston, cu voce alarmată. Dinspre est, din direcţia frontierei chineze. Poate e o coincidenţă, poate nu, dar par să fie mai multe camionete din acelea.

Dan şi-a muşcat buzele nehotărât.

— Noi suntem pe jos şi nu putem fugi mai repede decât ei. Iar dacă ne ascundem şi ne găsesc, ne-am futut norocul. Cred că trebuie să ne îndreptăm spre dealuri şi să sperăm că n-or să vină după noi. Dacă am avea ceva pe roţi, orice, am…

Se uită la Al.

— Ştii la ce mă gândesc?

— De ce nu-l întrebi pe el? rânji Al, arătând spre bătrân.

— Prietene, trebuie să-ţi folosim camionul.

Bătrânul nu era prost; n-ar fi rămas în viaţă, dacă n-ar fi ştiut să se dea după cum bate vântul. Şi văzuse coloanele de praf ce veneau dinspre est.

— Ei vin după voi?

— Dacă sunt cine credem noi că sunt, da, pe noi ne caută. Chestia asta poate ajunge la Kabul?

Bătrânul a scuipat pe jos.

— Până acolo şi înapoi. O fi vechi, dar nu m-a lăsat niciodată în drum.

— Cât ne costă? Dom'le, nu mai avem mult timp.

A scuipat din nou în ţărână.

— Nu vreau bani. Voi sunteţi aici ca să ucideţi islamiştii care au ruinat ţara asta. Asta mi-e de ajuns.

— Vom plăti pentru benzină. Măcar atât putem face.

— N-am să refuz, benzina e scumpă. Dar ei se apropie, ar trebui să vă urcaţi în camion, ca să putem pleca înainte să ajungă ei aici.

S-au urcat în spate, printre baloţi de lână, cutii de carton pline cu o substanţă care nu putea fi decât opiu şi o grămadă de blănuri de oaie. Camionul puţea a carne stricată, opiu, mirodenii şi putreziciune.

Şoferul, care se numea Javed, a pornit camionul, însă s-a oprit după mai puţin de 5 km.

Ostilii au înconjurat camionul, cu chipuri crude şi hotărâte, şi au deschis oblonul din spate. În timp ce Hawkins şi ceilalţi se făceau mici în spatele cutiilor căzute, patru oameni au început să descarce opiumul. În acel moment, dacă Hawkins întindea mâna, îl putea atinge pe cel mai apropiat dintre acei oameni. În cele din

urmă au plecat, iar Javed a continuat să conducă spre Kabul. După 5 ore, au ajuns la poarta bazei Bagram, şi camionul s-a oprit. Santinela a dat să-l ia la întrebări pe şofer, dar s-a întors strigând după ajutoare. Când au coborât toţi, nu i-a venit să creadă ce *încărcătură* tocmai s-a descărcat.

— Cine dracu sunteţi?

— Suntem cei pe care bătrânul acesta i-a salvat de talibani. Care-i problema?

Santinela făcu semn către cabina camionului.

— Şoferul a frânat şi a scăpat capul pe volan. Nu sunt expert, dar cred că a făcut un atac de cord. Amărâtul este inconştient. Am chemat un medic. Dar n-ar fi cazul să mutaţi camionul din drum? Blochează intrarea principală.

Jones s-a uitat urât la el.

— Eşti plin de empatie, soldat. Vom aştepta până ce îl vor duce la spitalul bazei.

— Spitalul bazei? Dar e un civil afgan.

— M-ai auzit? Ne-a salvat vieţile şi va primi cea mai bună asistenţă medicală.

Capitolul 2

Noul comandant de pluton, *Second Lieutenant* Lewis Clifford, le-a ascultat încruntat raportul.

— Ar fi trebuit să fie o patrulare de rutină, dar voi aţi pierdut un vehicul militar valoros şi aţi avut noroc că aţi scăpat cu viaţă. Ar fi trebuit să-i vedeţi venind şi să faceţi din timp manevre evazive.

— A fost o ambuscadă, Locotenente. Asta înseamnă o ambuscadă. Inamicul stă ascuns până ajungi aproape şi atunci deschide focul. Cred că manevra este descrisă în Manualul Operaţiunilor Militare.

Locotenentul s-a încruntat:

— Nu-mi place tonul tău, Sergent. Am să mă ocup de înlocuirea vehiculului, dar între timp, voi veţi face serviciu de mentenenţă. Verificaţi toate vehiculele, cu simţ de răspundere, şi vă asiguraţi că sunt pregătite pentru acţiune. Raportaţi la garaj orice defecţiune şi informaţi-vă dacă vă fac probleme. Vreau ca plutonul meu să fie la parametri maximi de eficienţă. Sunt semne că inamicul pregăteşte o nouă ofensivă.

— Asta am raportat şi eu, Locotenente. Noi ne-am confruntat cu ea.

— Nu cred. Forţa principală a talibanilor este în Helmand, în vestul Afganistanului. Partea estică, la frontiera cu China, este liniştită.

— Nu şi când am fost noi acolo.

— A fost o coincidenţă. Tu şi oamenii tăi puteţi începe să vă ocupaţi de vehicule. Eşti liber, Sergent.

Au schimbat salutul şi Jones a plecat spre locul unde era aşteptat de ceilalţi. Le-a spus noutăţile.

Hawkins avea sentimente amestecate:

— Asta înseamnă că voi putea să-mi reprogramez jocul, dar nu sunt sigur că este o idee bună să ignori ameninţarea dinspre est. Asta n-a fost o întâlnire întâmplătoare. Ei aduc întăriri, ceea ce sugerează că au masat o grămadă de luptători în zonă. Ca şi cum se pregătesc pentru ceva de rău.

Locotenentul Clifford zice că ameninţarea vine dinspre vest, din Helmand.

— El nici n-a fost acolo.

Winston Bellows nu era deloc mulţumit.

— Evident că n-a fost acolo şi că sunt o mulţime de lucruri despre care ofiţerii noştri habar nu au. Dacă ne atacă în forţă dinspre est, iar noi nu suntem pregătiţi, vom avea pierderi de vieţi.

Jones a ridicat din umeri.

— Nu putem face nimic, Soldat. Ei zic că nu e nici o problemă.

— Între timp, cei ca noi o încasează când suntem atacaţi aşa cum am păţit astăzi. Apropo, ce-i cu şoferul camionului?

— Haideţi să vedem.

Au mers la spitalul bazei. Bătrânul se afla într-o încăpere mică de la capătul coridorului, ceva mai mare decât o debara. Era în pat, conectat la transfuzii şi monitoare. Pe unul dintre ele se vedea că ritmul cardiac era neregulat. O asistentă tânără, din Army, a intrat după ei.

— Dl. Hazara a avut un atac de cord masiv, şi a avut noroc că l-aţi adus direct aici. Dar va mai dura mult până ce se va însănătoşi.

— Va trăi? a întrebat-o Eddie.

— Şansele sunt 50-50. Facem tot ce putem, dar nu se ştie. Are nevoie de odihnă şi medicaţie, iar dacă are şi noroc, va scăpa.

Ia spune, nu eşti tu tipul cu consola portabilă de jocuri? Te-am văzut stând în colţul barului, total absorbit, şi mă întrebam ce faci.

— *Call of Duty*, doamnă, se înroşi el.

— Îţi place?

— E aproape la fel de bun ca în viaţa reală.

— Aa… Tu eşti mitraliorul despre care vorbeşte toată lumea, Eddie Hawkins. Toţi spun că eşti cel mai bun ţintaş din divizie.

Roşeaţa a devenit o mască de un roşu aprins.

Se dă la mine?

Era atât de drăguţă, încât îi venea greu să creadă că are un asemenea noroc.

— Nu prea e de crezut tot ce se spune. Acolo, în teritoriu, îmi fac doar treaba.

— E adevărat. Face *Browning*ul să cânte, a intervenit Al Taylor. Puştiul e prea modest ca să recunoască.

Asistenta a zâmbit din nou.

— Mă numesc Kristen Myers. Într-o zi, va trebui să-mi povesteşti despre asta.

— Ăă, da, sigur.

A ieşit, împiedicându-se, din cameră, printre comentariile celorlalţi.

— Ai *marcat*, Eddie, rânjea Winston. A pus ochii pe tine.

— Nu-i adevărat, făcea doar conversaţie.

— Vezi să nu.

Sau prezentat la *Master Sergeant* care conducea parcul auto, şi căruia Locotenentul Clifford îi spusese deja ce aveau de făcut. Au început munca, verificând nivelul uleiului, al lichidului de răcire, rulmenţii roţilor, au făcut plinul de combustibil, şi s-au asigurat că totul funcţionează aşa cum trebuie. Eddie s-a concentrat pe turele; a demontat şi curăţat mitralierele, a înlocuit muniţia consumată. Era o muncă plictisitoare, dar necesară, care n-avea nici pe departe surescitarea din timpul operaţiunilor de luptă. La sfârşitul zilei, toţi erau murdari de praf şi ulei, după care s-au bucurat de un duş lung şi o uniformă curată.

Când Eddie a ajuns în cafe-bar, s-a aşezat la o masă din colţ şi şi-a activat consola de joc. Dispozitivul încă trecea prin fazele de pornire când asistenta Kristen Myers a venit lângă el cu o cană de cafea proaspătă.

— Speram să-mi arăţi cum funcţionează asta.

— Doamnă asistentă, mă bucur să vă văd.

— Spune-mi Kristen. Ia zi, cred că acum, jocul acesta este singura acţiune care se petrece pe-aici.

— Eu sunt Eddie. Am să-şi arăt cum funcţionează, dar nu ştiu dacă ai dreptate cu acţiunea, Kristen.

Se gândea la ambuscada în care intraseră, şi la viteza cu care ostilii şi-au adus întăririle. Părea a fi vorba de ceva serios, iar el spera să se înşele.

— — —

Abdul Chong, comandantul bazei Statului Islamic din apropierea frontierei chineze, stătea în jeep, supraveghind coloana de vehicule care trecea graniţa. Intrau în Afganistan printr-o porţiune îngustă de teren numită Rezervaţia Naturală din Coridorul Wakhan. Mulţi dintre cei aflaţi de partea sa erau uiguri care se adunaseră sub flamura Califatului. Chong erau un tip scund şi îndesat, complet chel. Avea doar cu puţin peste 1,5 m. Unii dintre oamenii săi îi spuneau 'Napoleon'. Se făcea că nu ştie, dar nu era un lucru rău pentru viitorul Calif al Statului Islamic din Afganistan.

Făcu un semn către adjunctul său. Kader Khan era un afgan sfrijit şi zbârcit, parcă prea bătrân pentru a lupta. Veteran din războiul sovietic, reuşise să supravieţuiască şi să continue lupta cu americanii. Un suporter vocal al lui Osama bin Laden. Moartea acestuia a fost cea mai mare nenorocire din viaţa sa, urmată doar de moartea Mullahului Omar[3].

Chipul lui Khan era brăzdat de cicatricile numeroaselor răni de şrapnel şi de gloanţele ce-i *şterseseră* faţa.

— Comandante, cu oameni şi echipament ca acesta vom schimba soarta războiului.

— Spune-mi, cum ai reuşit să aduni o asemenea forţă chiar sub nasul chinezilor?

— Avem tabere de antrenament în zone îndepărtate, unde oamenii noştri învaţă să se bată şi să tragă cu arma. Sigur,

[3] Mullah Omar – comandant afgan al mujahedinilor antisovietici în anii '80, și fondator al Emiratului Islamic din Afganistan în 1996. Moare în 2013 de tuberculoză.

chinezii nu le permit să se înroleze, aşa că n-au experienţă militară, dar ce-i învăţăm noi compensează lipsa instrucţiei.

— Ştii ce ai de făcut?

Khan a încuviinţat.

— Oamenii mei se vor împrăştia în locaţiile pe care le-am identificat în Rezervaţia Naturală. Când vom avea un efectiv suficient, vom înfiinţa un nou Califat, şi vom înainta spre vest până ce vom cuceri Kabul, şi ne vom putea uni cu luptătorii Statului Islamic din Helmand.

Chong zâmbea.

— Exact. *Barosul* şi *Nicovala*, şi Coaliţia va fi zdrobită între cele două forţe ale noastre. Un clasic atac în cleşte, şi – cu voia lui Allah – vom reuşi să alungăm invadatorul din Paradisul Islamic.

— Dar acel *Humvee* american? Ei ştiu acum că ne aflăm aici.

Ridică din umeri nepăsător.

— N-a fost nimic. Doar o simplă hărţuială. Ei nu ştiu nimic.

Khan şovăia.

— Comandante, eu nu i-aş subestima.

— Nu-i subestimez, dar vom obţine victoria, cu voia lui Allah. Şi-ţi garantez, prietene, că *va fi* cu voia Sa. Împrăştie-ţi oamenii, iar când forţele noastre sunt pe poziţii, începe atacul, şi curând după aceea Afganistanul va fi al meu.

Khan se uită fix la chinez:

— Al tău?

— O greşeală de exprimare, prietene.

Dădu să-şi continue vorba, dar cineva a strigat:

— Avion!

Şi-a pus mâinile pâlnie la gură şi a ordonat:

— Adăpostiţi-vă!

Oamenii din camioane văzuseră deja pericolul. Vehiculele s-au oprit, şi toţi săreau jos, grăbindu-se să se adăpostească după bolovanii de pe ambele părţi ale drumului.

Chong şi Khan au coborât din vehicul şi s-au adăpostit sub el. Avionul, un F/A 18, a survolat la joasă înălţime convoiul de maşini staţionare, apoi a virat la 1 km depărtare. Venea înapoi şi a lansat 4 rachete de pe pilonii aflaţi sub aripi. Efectul a fost devastator, jumătate dintre camioane devenind epave fumegânde. Dar pilotul nu a terminat. Când a zburat peste „isprava" sa, a deschis focul cu tunul de bord de calibrul 30 mm, plasându-şi

proiectilele în lungul drumului. Tot ce supravieţuise rachetelor, a fost distrus de tun, iar oamenii care nu-şi găsiseră adăposturi adecvate au fost ucişi de rafala devastatoare.

Chong şi-a ţinut răsuflarea, rugându-se să supravieţuiască atacului. Aprecia ideea de acţiune de luptă, asaltul cu tunurile asupra inamicului, văzându-i cum sunt doborâţi şi mor cu sutele. Asigurându-se că putea urmări atacul de la o distanţă sigură. Era un lider, un planificator şi un om care dădea motivaţia. Aveau nevoie de el şi, spre deosebire de oamenii săi, nu avea nici o intenţie să devină carne de tun. În cele din urmă, avionul a plecat, lăsând în urmă cadavre şi resturi.

Chong a dat ordin să se facă *curăţenie* şi au împins camioanele avariate în afara drumului. Cadavrele au fost îngropate sub grămezi de bolovani.

— Avem nevoie de alte camioane, a subliniat Khan. Fără ele nu putem face atacuri fulger asupra inamicului.

— Am să contactez oamenii noştri din China. Vor fura ce avem nevoie şi le vor trimite peste graniţă. Dar mai avem nevoie de ceva. Răzbunare.

— Răzbunare?

— Răzbunare.

— — —

Făceau prospecţiuni pentru petrol cu acordul guvernului afgan. Sigur, Rezervaţia Naturală Wakhan era o zonă protejată, dar ţara avea nevoie de bani, iar dacă acolo exista petrol în subsol, au hotărât că natura trebuie să dea un pas înapoi.

Ollie Stewart se afla în primul dintre cele patru vehicule, un *Land Rover* britanic, destul de rezistent ca să reziste rigorilor drumurilor afgane. Frank Larkin era la volan, iar în spate era încărcat echipamentul lor pentru prospectare. În ariergardă se afla un alt *Land Rover*, plin cu gărzi înarmate, recruţi locali afgani. În mijloc, două Mercedesuri SUV, fiecare transportând altfel de încărcătură. Femei.

Erau profesoare, toate din Franţa, de la o şcoală ataşată unui ordin religios. Opt femei, toate voluntare în Afganistan pentru a sublinia beneficiile educaţiei şi să ajute şcolile locale să recruteze şi să pregătească noi profesori şi elevi, în efortul de a reduce analfabetismul în ţara în care majoritatea oamenilor nu ştiau să

scrie şi să citească. Ceruseră să se alăture prospectorilor de petrol; gândindu-se că fiind mai mulţi, vor fi în siguranţă.

Au străbătut vastele ţinuturi pustii din Rezervaţia Naturală, şi Ollie a început să se liniştească:

— Ştii, dacă nu găsim petrol aici, ar trebui să dezvolte turismul. Este un peisaj frumos, nedezvoltat, perfect pentru tipul de vacanţe *înapoi-la-natură* care tind să devină foarte populare.

Personal, Frank îl considera cel mai dezgustător, monoton şi plictisitor loc de pe pământ.

— Eu am să aştept vacanţele în spaţiu şi am să prefer oricând acestui loc faţa nevăzută a Lunii.

Celălalt a hohotit.

— Nu vorbeşti serios. Uite-te ce peisaj, câtă linişte. Cine ar crede că ne aflăm în Afganistan?

Rafala gloanţelor de mitralieră a venit din vârful unui mic deal şi a lovit pământul de lângă *Land Rover*. Larkin a reacţionat imediat rotind volanul pentru a evita următoarea rafală. Mitraliorul i-a anticipat manevra şi gloanţele au perforat capota. Motorul s-a oprit, iar vehiculul a rămas nemişcat, blocând drumul îngust. Mercedesul SUV din spatele lui s-a lovit de *Land Rover*ul lor, iar al treilea vehicul din coloană a frânat, şoferul neştiind ce să facă mai departe.

— Ieşiţi afară! a strigat Ollie. Gărzile din spate se vor ocupa de asta. Capul jos şi totul va fi bine.

Cele opt femei au coborât din maşină şi au alergat spre cei doi bărbaţi.

— Ce facem acum?

S-a uitat la femeia care a vorbit. În alte situaţii ar fi fost atractivă, dar acum chipul îi era urâţit de un rictus de frică.

— Totul va fi bine. Gărzile vor avea grijă. Urmaţi-ne printre stânci şi găsiţi câte una solidă după care să vă adăpostiţi.

N-a mai aşteptat răspunsul. A rupt-o la fugă, urmărit de rafalele de mitralieră, şi s-a aruncat în spatele unui bolovan uriaş. Femeia care vorbise cu el a ţipat când o altă rafală a lovit-o în plin, transformând-o într-o masă de carne însângerată. Alte trei femei au murit înainte ca ultimele patru să li se alăture în spatele stâncii. Ţipau şi plângeau, iar Frank încerca să le calmeze.

— Îmi pare rău pentru prietenele voastre, dar nu înrăutăţiţi lucrurile. Ţine-ţi capul jos şi aşteptaţi. Nu va mai dura mult şi situaţia se va linişti.

Dar nu se simţea prea liniştit, iar când racheta lansată asupra *Land Rover*ului din spate l-a făcut să explodeze într-un vulcan de foc şi fum, i-a dispărut întreg optimismul. Se aflau în mijlocul pustietăţii, cu vehiculele distruse, şi cu gărzile moarte. S-a uitat la partenerul său:

— Ce avem de făcut?

Nici n-a avut timp să răspundă. Atacatorii coborâseră panta dealului şi, când au ajuns direct deasupra lor, au început să arunce grenade care au explodat în mijlocul lor.

Chiar şi după ce au fost morţi, cadavrele fiind sfârtecate de explozii, liderul lor, Kader Khan, le-a spus să continue.

— N-aţi fost instruiţi să aruncaţi grenade, iar acesta este un antrenament bun.

— Cele mai multe dintre ele sunt femei şi sunt moarte toate.

— Sunt necredincioşi, merită să moară. Asta e misiunea noastră în Afganistan, să-i măcelărim. Bărbaţi, femei, copii, nu contează. Numai când acest pământ nu va mai fi infectat cu prezenţa lor, vom putea făuri noul Califat Islamic.

Omul a încuviinţat şi şi-a aruncat ultima grenadă.

— Este adevărat că Comandantul Chong va fi conducătorul nostru?

Khan trebuia să fie prudent. Ştia ce voia Chong, dar şi el era la fel de hotărât să se asigure că nu va reuşi. Mai târziu, va acţiona, dar deocamdată, trebuia să aştepte.

— Comandantul Chong e un mare lider, şi dacă vrem să reuşim, trebuie să-i urmăm ordinele fără crâcnire.

Omul s-a uitat la carnagiul comis de ei şi a dat din cap:

— *Allahu Akbar*.

Khan i-a urmărit privirea şi a admirat rămăşiţele de carne însângerată, ţesuturi sfâşiate şi resturi de haine.

— Da, Allah e mare.

Capitolul 3

— Nu vom putea trimite pe nimeni acolo. Locul se află la capătul pustietăţii. O îngrămădire de dealuri, stânci, pâraie şi râuri, unele dintre ele secate. Problema este că e locul perfect pentru o ambuscadă. Există o singură rută sigură pe care o putem urma pentru a-i vâna pe cei ce i-au ucis pe acei oameni. Nu-i putem lăsa în pace, pentru că o vor face din nou, dar singura metodă este să folosim aviaţia.

Maiorul Elliott McNally – un ofiţer de Informaţii înalt şi slab, cu acel gen de gârbovire pe care-l capătă un om de-şi petrece prea mult timp stând aplecat peste o hartă aflată pe masă – s-a uitat la Căpitanul Ryan Noble, un ofiţer care-şi câştigase medaliile în turul anterior.

Noble tocmai preluase comanda Companiei şi dorea să facă o impresie bună. Robust şi dur, cu fizicul unui boxer de categorie uşoară, avea pe frunte o cicatrice, dovadă care spulbera îndoielile oricui referitoare la participarea sa directă la lupte, dar de data aceasta nu va fi să aibă parte de ceva glorie.

— Nu se poate, Căpitane. Ar trebui să folosim elicoptere, iar ei le-ar auzi venind cu mult înainte ca să se apropie măcar de locul acela. Până când vor ajunge băieţii noştri acolo, ei vor fi plecaţi de mult, şi aşa cum ai spus, locul acela se află la capătul pustietăţii. Asta înseamnă că sunt o mulţime de locuri unde să se ascundă. Am pierde mulţi oameni fără speranţa că i-am captura pe nemernici.

— *Sir*, nu putem sta pur şi simplu în cur, fără să facem nimic. Oamenii pe care i-au ucis erau civili, femei, care încercau să ajute alţi oameni. Ceea ce a făcut Statul Islamic a fost pur şi simplu un masacru.

— De acord, dar să facem ceva nepotrivit, nu ne va ajuta cu nimic. Din păcate, nu ştiu ce ar fi mai bine de făcut, dar mă gândesc la asta. Am să vorbesc cu cei care au pierdut *Humvee*-ul, şi poate că ne vor veni nişte idei.

— Au dat-o-n bară. Au intrat într-o ambuscadă, şi-au pierdut vehiculul şi aproape că au fost ucişi.

McNally se uită la ofiţerul care vorbise, *Second Lieutenant* Lewis Clifford. Avea un chip imberb, un proaspăt ofiţer inferior, cu o expresie palidă şi hotărâtă, părul la fel de scurt precum

„palmaresul” său. Uniforma îi era imaculată şi faţa bărbierită de două ori pe zi.

— Noi am greşit, Locotenente. Noi le-am spus că era o patrulă de rutină şi i-am trimis fără suport într-o zonă ostilă. Nu a fost greşeala lor.

Clifford a mormăit ceva neinteligibil, dar nu a mai comentat. McNally le-a dat liber, apoi a ieşit, mergând spre parcul auto.

Sergentul Jones şi echipajul său se ocupa de un *Humvee* parţial demontat. Le-a răspuns la salut.

— Băieţi, se pare că vă distraţi.

Winston Bellows i-a aruncat o uitătură acră.

— O, da, în timp ce inamicul pregăteşte un atac major, noi suntem ocupaţi verificând uleiul şi umflând cauciucurile.

— Soldat, activitatea pe care o faceţi este esenţială, a intervenit o voce.

Locotenentul Clifford se apropiase neobservat.

— Data trecută aţi avut noroc să scăpaţi vii, dar altă dată s-ar putea să nu mai fiţi tot atât de norocoşi. Poate că vehiculul vostru nu a fost întreţinut la parametri funcţionali maximi, sau poate că aţi făcut voi vreo manevră greşită.

Bellows aproape că a explodat. Şofatul era pentru el un fel de religie, şi era bun. Al dracu’ de bun, dacă nu cel mai bun.

— *Sir*, nu e adevărat. Eu personal am verificat jeepul înainte de plecare şi nici nu au existat manevre greşite.

McNally a intervenit înainte ca situaţia să devină o confruntare.

— Calmaţi-vă cu toţii. Am venit să caut idei. Trebuie să trimitem o patrulă de recunoaştere în Wakhan, şi nu vreau să-i trimit acolo ca să fie ambuscaţi.

— Trimiteţi-l pe Locotenentul Clifford. El are toate ideile, a mormăit Bellows.

Înainte ca ofițerul să explodeze de furie, McNally i s-a adresat lui Jones:

— Trebuie să facem ceva, Sergent Jones, iar tu ştii cu ce te-ai confruntat. Poţi să te duci acolo şi să te întorci fără să stârneşti o luptă?

Sergentul se scărpină în cap.

— Ceea ce am văzut a fost, probabil, doar o parte din oamenii pe care îi au acolo. Am spus toate astea când ne-am întors. Ştiţi la

fel de bine ca şi noi cu ce ne-am confruntat. Este scris totul în raport.

Maiorul oftă.

— Vreau să aflu mai mult decât este în raport. Trebuie să ştim ce se întâmplă în acel loc, şi singurul fel în care putem afla este să mergem efectiv acolo, dar trebuie făcut într-un mod la care ei să nu se aştepte. Altfel, se vor ascunde până ce trece patrula, iar noi nu vom afla nimic.

— Aveţi nevoie de Forţele Speciale, spuse Al Taylor. Oamenii în negru, paraşutare, cercetare la faţa locului, câteva gâturi tăiate.

— E o zonă întinsă, Caporal, şi fără un vehicul ar dura prea mult. Şi fiindcă veni vorba, ce-i cu Hawkins? Am aflat că a fost rănit.

— Nimic serios. Uite-l că tocmai vine.

Eddie li s-a alăturat, şi în afara unui plasture care îi acoperea tăietura de pe frunte, era în formă bună.

Jones a explicat cum stă treaba:

— Le-am spus ce am văzut, şi că probabil sunt mult mai mulţi acolo, dar nu sunt siguri. Vor o *recon*.

— Noi?

— Da.

— Nu vom reuşi niciodată să intrăm şi să ieşim din zonă, fără să ne vadă.

— Ce spui tu este corect, a subliniat McNally. Ar putea fi vorba de vreo bandă de luptători care se mută într-o regiune nouă.

Eddie dădu din cap. De ce nu vor să asculte?

— Erau o grămadă. Întăririle au sosit atât de repede, încât erau cât p-aici să ne *termine*. Acolo n-a fost ceva întâmplător.

— Tot ce pot face este să intensific supravegherea cu drona şi să vedem dacă îi putem depista din aer.

— Veţi descoperi câţiva, dar vor fi isteţi, spuse Eddie gânditor. Dacă planifică ceva *mare*, şi cu siguranţă că aşa se pare, nu vor risca să le descoperiţi forţele pe care le au pregătite, până ce nu vor fi pregătiţi.

— Nu putem aştepta până ce o hoardă de islamişti va intra prin porţile de la Bagram. Hawkins, am impresia că ai o idee, de ce nu o spui?

— Eu, ăă..., momentan nu sunt prea sigur. Lăsaţi-mă vreo două ceasuri, trebuie să verific ceva.

— Sper că nu încerci să te fofilezi ca să te joci pe computer? E vorba de viaţă şi moarte.

— La fel şi jocul, *sir*.

— — —

Black Hawk zbura dinspre oraşul Kunduz din nordul Afganistanului, transportând provizii pentru o bază avansată din sud-est, aflată în apropierea graniţei cu Pakistan. Vibraţia rotorului principal a fost primul semn alarmant; al doilea a fost pierderea presiunii hidraulice. Pilotul, Căpitanul Edward Rollinson, s-a luptat să recâştige controlul, perfect conştient că se îndreptau într-o direcţie greşită. Est.

— Lansează un *Mayday*[4]. Se pare că ne prăbuşim. Gary, dă-le coordonatele şi spune-le că deviem către Rezervaţia Naturală Wakham.

Gary Weathers a confirmat şi a transmis apelul.

— Vor trimite un elicopter SAR ca să ne recupereze, şi zic să avem grijă să distrugem *helo*-ul.

Pilotul era uimit:

— Să-l distrugem? De ce nu pot trimite un echipaj care să-l recupereze?

— Zic ceva despre o masivă activitate inamică în zonă.

— Cristoase, numai asta ne mai lipsea. Ţine-ţi carabina aproape când ajungem la sol.

— Am şi luat-o deja. Crezi că vom reuşi să aterizăm întregi?

În acel moment, cutia de transmise aflată sub rotor a scrâşnit şi au auzit sunetul distinct al metalului rupt. Rollinson a acţionat imediat comutatoarele care au oprit motorul.

— Aterizez în autorotaţie. Anunţă-l pe şeful de echipaj.

— Te-am auzit, a strigat Charlie Mc Gregor din cabină.

— Ţine-ţi-vă bine!

Se aflau deja la foarte joasă altitudine, iar ultimii metri îi coborau cu repeziciune… după care au lovit solul cu putere. Aparatul a rămas aşezat corect, pe trenul de aterizare. După ce au verificat radioul şi s-au convins că e distrus, s-au grăbit să coboare din *helo*, pentru cazul în care ar fi luat foc. Se aflau într-o mică vale mărginită în ambele părţi de dealuri înalte. Locul era

[4] Mayday – cod internaţional folosit în radiofonie, lansat în caz de pericol iminent.

dezolant. Nimeni nu a considerat că merită să-şi facă o casă într-o zonă atât de inospitalieră.

În afara omului care a ieşit la iveală de după o grămadă de pietre ce fusese cândva coliba vreunui păstor. Deşi avea o fizionomie de chinez, purta haine tradiţionale afgane şi un AK-47, dar în Afganistan majoritatea bărbaţilor erau înarmaţi, de obicei cu un AK.

Pilotul a pus mâna pe pistol, dar nu l-a scos. Nu vedea nici un semn al vreunei intenţii ostile, iar omul care se apropia zâmbea larg. Spre surpriza lor, i-a salutat în engleză.

— Sunteţi americani?

Rollinson s-a liniştit.

— Da, aşa e, suntem americani. Cât de departe suntem de civilizaţie?

— Cât de departe? La o viaţă de om.

— Nu înţeleg.

— Ai să înţelegi curând.

A ridicat o mână şi o ceată de oameni au apărut de nicăieri, alergând de după stânci. Şi ei cu AK-uri aţintite asupra echipajului şi a elicopterului *Black Hawk*. Afganul a spus ceva în *paştu* şi armele au detunat. Toţi au ochit spre partea de jos a trupurilor, nu spre cap. Cei trei s-au prăbuşit pentru că gloanţele le-au fărâmat picioarele, iar cel ce era şeful le-a făcut semn celorlalţi să înceteze focul. Unul dintre oameni a scos o cameră video mică şi a început să înregistreze.

— Moartea voastră va fi o lecţie pentru ceilalţi necredincioşi să stea departe de ţara mea.

În agonia rănilor sale, Rollinson s-a uitat uimit la el:

— Ţara ta? Pari să fii chinez.

Chipul omului s-a întunecat şi a strigat ceva la oamenii săi. Spre oroarea echipajului, veneau spre ei cu cuţite şi macete în mâini.

— Moartea voastră va fi grea, dar necesară.

Apoi s-a uitat la oamenii săi.

— Începeţi.

Agonia a fost lungă, iar când oamenii au terminat, pământul semăna cu podeaua unui abator.

— Vreau să postezi imediat filmul pe internet, i-a ordonat Chong cameramanului.

— Da, Comandante. Am conexiune prin satelit. Durează doar câteva minute.

Liderul islamist zâmbea.

— A început. Mai întâi demoralizăm inamicul, iar când sunt înspăimântaţi şi vulnerabili, atacăm şi-i ucidem pe toţi. Aceste trei cadavre sunt începutul, prieteni. Nu se va termina decât atunci când în Afganistan sângele necredincioşilor va fi până la genunchi.

Capitolul 4

Bătrânul era încă inconştient când Eddie s-a dus să-l vadă. Trebuia să ia o hotărâre. Le spusese că-i urăşte pe islamişti, deci cu siguranţă va fi de acord cu orice le-ar afecta puterea. S-a prezentat la Maiorul McNally, care puncta cu markerul pe o hartă de perete posibilele forţe ale inamicului. Nu era nici măcar pe aproape de Rezervaţia Naturală. După salut, a aşteptat ca ofiţerul să-l bage în seamă.

— Repaus, Soldat. Care-i treaba?

— Cred că putem executa o recunoaştere fără ca să fim văzuţi, *sir*.

Ofiţerul s-a încruntat:

— Nu văd cum… doar dacă mergeţi pe jos, iar noi nu avem destul timp pentru asta. Dacă asta e singura cale, voi chema o unitate din Forţele Speciale, dar cum spuneam, nu avem destul timp. Trebuie să ştim *acum*.

— Eu vorbesc despre utilizarea unui *Humvee*, *sir*.

— Hawkins, am mai discutat despre asta. Nu se poate.

Făcu o pauză când un *orderly clerk*[5] a dat buzna în birou.

— Ce s-a întâmplat, Caporale?

Avea un laptop pe care l-a pus pe masă.

— Trebuie să vedeţi asta, *sir*. S-a transmis *live* pe internet acum câteva minute.

A apăsat butonul *play* şi s-a dat un pas înapoi. Toţi trei au urmărit oribila execuţie a unor oameni – evident, un echipaj american.

— Ştim cine sunt?

— Un *Black Hawk* de-al nostru a aterizat forţat în Coridorul Wakhan. Probleme mecanice.

— Aceşti „oameni" sunt nişte animale. Mi-ar place să le dau o doză de napalm. Dacă l-am mai avea în dotare.

Oftă greu, plin de frustrare.

— Soldat Hawkins, când se va afla despre asta, ar putea avea un efect devastator asupra moralului. Spune-mi despre planul vostru, ce şi cum. Cum puteţi duce un *Humvee* acolo şi efectua o recunoaştere fără a fi văzuţi?

---

[5] orderly clerk – un militar cu grad mic (soldat, caporal, sergent) secretar/asistent; echivalent *furier*.

— *Sir*, veniţi cu mine şi vă arăt.

— Foarte bine, îl luăm şi pe comandantul plutonului vostru ca să ne spună şi opinia lui.

În rândul de vehicule militare moderne aliniate, camionul împopoţonat arăta nelalocul lui, o dovadă bătătoare la ochi a culturii străine în mijlocul căreia luptau.

Clifford nu a fost impresionat:

— Vorbeşti despre un maldăr de gunoi ca asta? Las-o baltă, Hawkins, ne vom gândi la altceva. Te poţi întoarce la îndatoririle tale de întreţinere.

Eddie a rămas ferm pe loc.

— *Sir*, am făcut măsurătorile. Putem camufla un *Humvee*, fără să fie afectat câmpul de tragere al *Browning*ului. Mecanicii noştri auto pot da cu nişte vopsea peste kaki-ul cazon, ca să se potrivească cu restul panourilor de la camion, aşa că atunci când vom ajunge acolo, vom avea viteza şi puterea de foc a unui *Humvee*, dar tot ce vor vedea ei va fi un *jingle truck*.

Locotenentul a tras adânc aer în piept.

— Aşa ceva nu se va întâmpla, Hawkins. E o idee nebunească. Las-o baltă.

— Dar…

— Am spus NU! Dispari din faţa mea înainte ca să-mi pierd cumpătul!

McNally a pus mâna pe braţul ofiţerului.

— Clifford, eu cred că ideea merită să fie încercată. Ce avem de pierdut dacă încercăm să o punem în aplicare?

— Încă un *Humvee*, *sir*, şi am putea pierde şi oamenii.

— Acesta e războiul. E un risc pe care ni-l asumăm toţi. Hawkins, spune-le celor din echipajul tău să se pună pe treabă, iar eu am să vorbesc cu mecanicii să vă dea tot echipamentul şi ajutorul de care aveţi nevoie. Cât timp va dura?

— Poate vreo opt ore, dacă nu facem nici o pauză.

— Păi, nu faceţi. Vreau să plecaţi în zori. Veţi ajunge în Coridorul Wakham în cursul după-amiezii, iar restul… depinde de voi. Şi, Hawkins…

— *Sir?*

— Vreau rezultate. Menţineţi contactul radio, şi raportaţi imediat tot ce vedeţi. Dacă intraţi în vreo luptă, raportaţi înainte de…

Făcu o pauză, şi nu a mai fost nevoie să continue. *Înainte să moară cu toţii.*

— Am înţeles, *sir*.

Opt ore sau făcut zece, apoi douăsprezece, paisprezece, dar când primele raze ale soarelui au ajuns peste Bagram, ieşeau pe poartă. O grămadă de oameni roiseră în jurul vehiculului şi au făcut o treabă bună. De la distanţă semăna cu acel *jingle truck* al lui Javed. Dar de aproape semăna – după cum susţinea Winston – cu un *Humvee* paradit.

Sergentul Jones a subliniat imediat:

— E simplu, Bellows. Nu-l privi de aproape.

Drumul către este o fost o cacofonie de zgomote, toate părţile metalice vibrând şi zăngănind.

Au fost nevoiţi să se oprească de patru ori ca să lege la loc panourile pictate ce se slăbiseră. Winston conducea. Era echipat cu ţoale tribale şi cu un turban care, împreună cu tenul său măsliniu, îl puteau să treacă drept afgan… dacă era privit mai de la distanţă. De aproape… era altă treabă şi trebuia să intervină Eddie.

Turela o înconjuraseră cu panouri luate de la camion, dar i-au lăsat destul câmp vizual ca să poată trage cu mitraliera. Cerceta terenul pe lângă care treceau, rotind din când în când turela ca să se asigure că funcţionează.

Toţi erau intoxicaţi de gazele de eşapament. Mecanicii au acoperit o parte a ţevii de eşapament pentru a o masca, iar bioxidul de carbon pătrundea constant în habitaclu şi în turelă. Mergeau cu geamurile deschise, în ciuda frigului iernii, dar tot erau ameţiţi pe când se apropiau de zona operaţională, Coridorul Wakham.

Fiecare om şi-a verificat carabina M4 ţinând-o la îndemână. În spatele *Browning*ului, din poziţia sa avantajoasă, Eddie supraveghea constant terenul. De două ori a văzut în depărtare grupuri de oameni, în ambele cazuri adăpostiţi în umbra stâncilor, invizibili pentru dronele aeriene de supraveghere. Şi-au continuat drumul, iar pe la jumătatea Coridorului au dat de primul semn că sunt probleme.

— *Ostili*, cam la 800 m în faţă. Îi veţi vedea când ajungem pe coamă.

Sergentul Dan a întrebat imediat:

— Câți sunt?

— Vreo 90-100.

— Faci mișto de mine…

— Deloc.

— Hawkins, ești sigur?

— Sunt.

Eddie a rotit turela 360^0, și – ca și cum n-ar fi fost de ajuns – veneau și alte necazuri.

— Dinspre vest, vin niște camioane pe drum. Cred că vin să-i ia pe oamenii aceștia.

— Winston, poți trece pe lângă ei?

— Negativ, Sergent. Nici o șansă.

— Camioanele alea sunt încărcate cu oameni?

— Nu, dar cel din frunte are montată o mitralieră DShK. Sergent, trebuie să facem ceva… repede.

— Știu, știu. Al, fă un apel. Mă gândesc.

Hawkins nu se simțea bine la gândul că el i-a îndemnat să facă asta. Dacă nu găseau o cale să iasă rapid din situația asta, ar fi fost pentru ultima dată când convingea pe cineva să facă ceva.

— Trebuie să fie o cale să trecem de ei.

Vocea lui Jones era aspră.

— Gândește-te repede, Eddie. Peste câteva minute, își vor da seama cine suntem, și vor dezlănțui focul.

— Adevărat, dar dacă tragem noi primii…

— Ce?

— Ei sunt pe jos, și când vor începe să zboare gloanțele, se vor cărăbăni de pe drum de parcă l-ar fi văzut pe însuși diavolul.

— Vor riposta. Eddie, acolo sunt o sută de carabine de asalt care vor trage asupra noastră.

— Și vom trage și noi. *Browning*ul va doborî o grămadă dintre ei. Tu și Al puteți trage foc automat cu M4, și cei mai mulți dintre ei fie vor fi *'clear'*, fie o vor lua la fugă.

— Iar restul vor trage asupra noastră.

— Adică mult mai puțini decât dacă nu facem nimic.

Jones a mormăit un blestem.

— Nu-mi face plăcere să recunosc, dar s-ar putea să ai dreptate. OK, facem ca tine. Winston, menține viteza până la 100 m de ei, apoi calc-o! Când începem să accelerăm, deschidem focul. Asta e, Doamne ajută!

Personal, Eddie consideră că dna *Browning* şi dl *Colt* le vor da un ajutor mai consistent, dar nu a spus nimic. În schimb, a armat mitraliera grea, s-a asigurat că benzile cu muniţia de rezervă sunt pregătite şi a aşteptat.

— — —

Lui Abdul Chong nu-i plăcea să meargă pe jos, mai ales că avea un SUV confortabil cu tapiţerie din piele moale. A făcut o excepţie în acest caz doar ca să-şi impresioneze oamenii. După cum a spus marele Sun Tzu, calea spre victorie era ridicarea moralului soldaţilor tăi şi distrugerea moralului inamicului. Făcuse acest lucru prin postarea pe internet a filmului cu măcelărirea echipajului elicopterului. Nu avea mult de mers. Se vor întâlni curând cu camioanele şi-şi va putea lua locul în SUV-ul său.

Îl privi pe Khan care mergea alături de el:

— Ce-i acolo, în faţă? Nu este unul de-al nostru.

Afganul a chicotit:

— E doar vechiul *jingle truck* al lui Javed Hazara. Vine mereu prin părţile astea cărând marfă pentru oricine îl închiriază. Nu-ţi bate capul, e inofensiv.

Chong privea cu atenţie vehiculul care se apropia. Ceva nu arăta cum trebuie… şi rula prea repede pentru o vechitură de camion supraîncărcat.

— Nu-mi place ce văd. Ceva nu e în regulă.

Khan s-a uitat şi el câteva secunde.

— Ce-ar putea fi în neregulă?

Chong a continuat să se uite la vehiculul ce se apropia acum la ceva mai mult de 100 m depărtare.

— Suspensia. E prea rigidă. Vechiturile astea zigzaghează întotdeauna dintr-o parte în alta pe drumuri accidentate ca acesta. E inamicul. Au o mitralieră grea în turela aceea. Împrăştiaţi-vă! Khan, du-i la adăpost! Aşteptaţi ordinul meu şi atunci deschideţi focul.

— Da, Comandante.

A început să alerge către o umbră neagră dintre stânci.

O grotă mică, perfect, aici voi fi în siguranţă până ce se va termina.

— — —

Eddie i-a văzut holbându-se la *Humvee*-ul deghizat şi aproape că le-a *auzit* gândurile.

— Năvălesc asupra noastră. Deschideţi focul!

Nu i-a mai aşteptat pe ceilalţi. *Browning*ul era încărcat, armat, pregătit. A ochit asupra coloanei şi a mişcat ţeava stânga-dreapta în lungul liniei de oameni. Prinşi în câmp deschis, au devenit o masă haotică de oameni morţi şi muribunzi. Taylor şi Jones s-au alăturat şi ei cu carabinele M4 şi numărul morţilor a crescut, ceilalţi alergând în căutarea unui adăpost… pe care nu l-au găsit.

— Winston, ţine-o aşa! Trecem printre amărâţii ăştia. Eddie, s-ar putea să meargă. Continuă să tragi!

Rafala de mitralieră a fost zgomotoasă, iar gloanţele de mare calibru au perforat turela camuflată a *Humvee*-ului.

— E camionul care vine din spatele nostru. Mitraliera lui, DShK, a deschis focul.

— Întoarce turela şi trage în el! a strigat Dan.

Eddie a încercat să o facă, dar nu a reuşit.

— Sergent, turela e blocată! Rafala ăstuia ne-a *aranjat* mecanismul de rotaţie.

După o pauză, vocea lui Dan s-a auzit având un ton plat, bizar.

— Cam asta e, băieţi. Doborâm cât de mulţi putem, apoi… noapte bună.

— Trebuie să se poată face ceva, a răcnit Al. Nu vreau să dau colţu' în buda asta.

— Nu se poate face nimic, Al. Doar să nu uiţi ce a păţit echipajul elicopterului şi să nu te laşi capturat viu.

Nimeni nu a spus nimic. Se auzea doar răpăitul rafalelor lungi lansate de DShK. Câteva gloanţe au pătruns în *Humvee*, multe altele ricoşând pe caroserie. O cacofonie de coşmar. În interior, Eddie încă se mai lupta să îndepărteze bucata de metal care bloca mecanismul de rotaţie al mitralierei. Înfiptă din afară, nu putea fi scoasă decât din exterior, iar Eddie se uita neajutorat la ea. Dacă ieşea el afară, murea, chiar dacă ar fi rezistat destul ca să elimine blocajul. Winston arunca vehiculul în toate părţile ca pe o maşinuţă de bâlci, dar manevrele sale violente i-au ferit deocamdată de răniri grave.

Ajunseseră aproape peste *ostili*, care s-au ascuns după bolovanii aflaţi de ambele părţi ale drumului. Dacă treceau printre ei, ar fi avut de înfruntat un uragan de foc care i-ar fi terminat. S-a uitat din nou la bucata de metal vinovată şi s-a hotărât.

— Sergent, ies afară ca să trag de tinicheaua aia.

— NU! Hawkins, n-ai să poţi supravieţui. S-ar putea să reuşim să trecem printre ei, dacă avem noroc, dar nu…

— Sergent, ascultă-mă! Ştii foarte bine că fără *Browning* n-avem nici o şansă. trebuie să o fac.

— Eddie…

— Nu, ascultă! Dacă nu reuşesc, să-i dai lui Winston consola mea portabilă. Spune-i că parola pentru *Call of Duty* este *BrowningM2*. Iar celelalte lucruri de-ale mele împarte-le băieţilor. Urează-le *noroc* din partea mea… şi ne vom reîntâlni cândva.

— Nu…

— Adio, Sergent.

Şi-a pus pistolul *Beretta* M9 la spate, în centura pantalonilor, şi a ieşit din turelă. Bucata de tablă metalică flutura în vânt, iar furtuna de gloanţe răpăia pe caroserie ca grindina… una mortală. Câteva gloanţe au lovit vesta, iar un 12,7 mm l-a lovit în casca de kevlar smucindu-i capul. Şocul a fost atât de mare încât a fost cât p-aici să cadă. Dar s-a agăţat strâns, încercând să anticipeze virajele sălbatice ale *Humvee*-ului. A văzut problema pentru care se afla acolo. O fâşie de aluminiu luată de la *jingle truck* şi folosită pentru camuflare, se înfipsese în inelul de rotaţie al suportului mitralierei. A apucat-o cu mâinile goale, dar nu voia să iasă.

Poate că dacă mă dau pe partea din spate a capotei şi mă proptesc cu picioarele în suporţii de legare, am să am un unghi mai bun, am să mă pot folosi de ambele mâini şi am să reuşesc să o smulg.

Şi-a schimbat poziţia, cu picioarele bine fixate în suporţii metalici. Un glonţ i-a şters braţul stâng, smulgându-i o fâşie lungă de piele, de la încheietura mâinii, până la vârful degetului arătător. Sângele i-a curs pe mânecă. L-a ignorat şi a tras zdravăn de bucata de metal care bloca inelul.

Nu s-a întâmplat nimic, iar când a tras şi mai tare, sângele a ţâşnit din rana de la mână. Alte două gloanţe au percutat în vestă, iar al treilea i-a trecut prin gheată, ratând cu puţin piciorul. A încercat din nou… nimic. Disperat – continuând să tragă cu mâinile de tabla metalică – şi-a răsucit întregul trup şi s-a proptit

cu picioarele în turelă. A încercat să tragă de două ori, dar tabla nu a cedat nici un centimetru. Cu un efort *totul-sau-nimic*, şi-a concentrat toată energia asupra tinichelei încăpăţânate. A tras cu atâta forţă, încât a crezut că-şi rupe câţiva muşchi, dar în final a reuşit să o smulgă. Tocmai când mâinile sale nu mai aveau nici un punct de priză, *Humvee* a derapat dintr-o parte în cealaltă a drumului.

S-a rostogolit de câteva ori peste cap, pe pământ, continuând să strângă metalul în mâini de parcă ar fi fost o chestiune de viaţă şi de moarte să nu-i dea drumul. În final a slăbit strânsoarea şi a scăpat de acea blestemăţie. Viteza şi inerţia căderii l-au dus la câţiva metri de drum în ceva ce iniţial a crezut că este un petic de umbră. Nu era. Era intrarea într-o mică grotă, puţin adâncă, unde s-a oprit la picioarele unui om. Nu era un afgan, părea a fi un chinez.

A încercat să zâmbească, deşi nu prea i-a reuşit.

— Cine eşti, dom'le?

Tipul era atât de surprins, încât la început nu şi-a găsit cuvintele:

— Eu... eu...

Apoi chipul i s-a liniştit.

— Sunt cel care te va ucide. Sunt Abdul Chong, Comandantul Regional al Statului Islamic. Eşti un necredincios?

— Nici pomeneală, amice. Sunt un presbiterian convins.

— Nu eşti musulman?

— Nu. Nu mi-au plăcut niciodată închinăciunile alea pe covor, ridicând curu-n aer.

Omul s-a încruntat şi mai rău.

— Îndrăzneşti să mă sfidezi când viaţa ta este în mâinile mele?

Arătă spre micul aparat de radio:

— Când am să dau ordinul, oamenii mei vor dezlănţui asupra vehiculului o furtună de gloanţe şi prietenii tăi vor muri.

— Presupun că da.

— Nu ţi-e frică să mori?

— Nu.

Adevărul era că genunchii îi tremurau rău de tot.

Tipul acesta poate băga un glonţ în mine în orice clipă, aşa că ce rezolv cu asta? Oricum, n-am să scap viu de aici, nu-i aşa? Iar când va vorbi în radio, Dan, Al şi Winston vor fi terminaţi.

Îşi privi mâna. Mâneca vestonului era îmbibată de sânge, dar a văzut şi altceva. O viziune a gloanţelor care pătrundeau în trupurile prietenilor săi, iar avortonul îngâmfat care stătea în faţa sa va fi vinovat pentru aceasta.

Nu, nu, dacă trăiesc sau nu, e totuna pentru mine, iar dacă există dreptate pe lumea cealaltă, vor fi o grămadă de jocuri. După ce a murit demult, ce altceva mai poate face omu'?

— Nici măcar să nu te gândeşti la asta.

Tipului i-a picat falca:

— Ce vrei să spui?

— Am spus: *nici măcar să nu te gândeşti la asta.*

A chicotit – un sunet aspru, ca cel făcut de balamalele ruginite ale unei porţi.

— Necredinciosule, tu nu poţi da ordine Statului Islamic.

A înaintat până ce a ajuns să stea aplecat peste Hawkins şi şi-a pus gheata pe mâna lui rănită. Îl durea şi aşa destul de rău, dar când s-a lăsat cu toată greutatea, durerea a devenit cumplită. Ochii i s-au umezit, s-a luptat să reziste, şi şi-a ridicat ochii spre Chong, care zâmbea la vederea chinului său.

— Ai să arzi în iad, necredinciosule.

A simţit un val de ură, chiar mai mare decât înainte.

— Auzi, dom'le, ce-i cu tine? Tocmai ţi-am spus că sunt presbiterian. Ţi-ai legat turbanul prea strâns?

Cuvintele i-au ieşit din gură, dar dacă l-ar fi întrebat cineva de unde i-au venit, n-ar fi ştiut să răspundă. Durerea îl învăluia, prietenii săi erau pe cale să moară, iar chinezoiul ăsta cu pretenţii de mahăr islamist îl călca pe rană, ţinând carabina aţintită asupra sa.

— Destul, am să te trimit în iad, iar prietenii tăi vor veni curând după tine.

Hawkins a încercat să-şi elibereze mâna, dar Chong a apăsat piciorul şi mai tare. A căzut pe spate, simţind în şale ceva tare, metalic. Şi-a amintit că atunci când a ieşit din turelă, şi-a pus *Beretta* în centura pantalonului. Gheata a apăsat şi mai tare pe mâna sa stângă. Nu mai era doar durere. Era agonia sfârşitului de lume.

Dar tipul i-a făcut o favoare. Când un om este împins dincolo de limitele omeneşti ale durerii, ce mai poate suferi în plus? Şi-a răsucit trupul în partea cealaltă şi s-a aruncat pe spate ca din catapultă. Nu a reuşit să scoată *Beretta*. Braţul îl împiedica

să termine mişcarea. Dar smucitura bruscă i-a dislocat umărul, durerea fiind la fel de mare. Şi-a dus mâna dreaptă la spate, pe patul pistolului şi l-a tras afară.

Surpriza de pe chipul lui Chong la vederea armei făcea ca durerea să fi meritat. Islamistul a tras un foc, iar glonţul l-a lovit pe Hawkins în coapsă. Eddie a tras şi el iar şi iar, golind magazia în liderul Statului Islamic din estul Afganistanului. Chong a căzut pe spate lovind pământul cu o bufnitură grea.

Această rafală de gloanţe a pus capăt viselor sângeroase ale islamiştilor, turma urlătoare de creduli care i-au urmat ambiţia bolnavă de a crea un Paradis islamic. Succesul ar fi însemnat coşmarul necruţător şi sângeros al Legii Şaria, dar un singur încărcător a pus capăt totului.

— — —

Ei aveau o mitralieră grea în turelă şi o furtună de gloanţe se abătea asupra credincioşilor săi. Khader Khan le urmărea chipurile; expresia lor sălbatică se schimba în nesiguranţă. Unul dintre ei a întrebat:

— Unde-i Chong? Ziceai că ne va ordona să atacăm şi ne va conduce la victorie, dar nu dă nici un semn.

— Va da ordinul în curând.

Altul a clătinat din cap.

— Prea târziu, mitraliera aceea a ucis deja prea mulţi dintre ai noştri, iar eu cred că Chong a fugit înapoi în China.

— Nu vă asigur, el n-ar…

Au început să se retragă încet la adăpostul stâncilor, în susul pantei, la adăpost de gloanţele ce bântuiau zona.

Un om mai în vârstă s-a oprit şi a privit în urmă:

— Khan, te sfătuiesc să vii cu noi în China. Au murit prea mulţi oameni, iar supravieţuitorii vor dori răzbunare pentru modul prostesc în care au fost duşi la moarte inutilă prietenii şi fraţii lor. Fugi cât încă mai poţi.

I-au trebuit cinci secunde ca să se hotărască. A fugit.

— — —

L-au găsit pe Hawkins într-o grotă puţin adâncă, inconştient şi mai mult mort decât viu. *Medevac* l-a recuperat din apropierea locului unde zăceau trupurile islamiştilor trădaţi de omul care ar fi vrut să fie calif.

S-a trezit într-un salon de spital, alb, curat, iar un chip familiar se uita la el. Javed Hazara, care a zâmbit larg când a văzut că tânărul infanterist s-a trezit.

— Ei au crezut că eşti mort, dar eu le-am spus că ai să-ţi revii.

— Javed, eşti în viaţă.

— Ca şi tine, tânărul meu prieten, noi nu putem fi omorâţi cu uşurinţă.

— Eh, aproape că au reuşit.

În acel moment uşa s-a deschis şi cei trei membri ai echipajului său au intrat în încăpere.

— Eddie, cum te simţi?

A încercat să zâmbească, dar fiecare mişcare îl durea ca dracu'.

— E bine.

Al avea un aer serios:

— Ai încasat câteva gloanţe, unul de calibrul mare aproape că ţi-a perforat vesta, gata să-ţi treacă prin inimă. Medicii habar nu au cum ai supravieţuit.

— A fost felul cum am condus eu, a chicotit Winston. V-a ferit de necazuri.

— Soldat Bellows, Eddie a încasat o juma' de duzină de lovituri, s-a încruntat Dan. Cum adică a fost ferit de necazuri?

— Nici una dintre lovituri nu a fost fatală, deci, care-i problema?

Apoi a pufnit, privindu-l pe Eddie.

— Cum zici că e?

— Ce să fie?

— Mi-ai spus odată că te simţi laş, dar acolo nu ai acţionat ca un laş.

— Am fost prea ocupat.

— Acesta-i secretul, Soldat Hawkins, iar tu ţi-ai dovedit de multe ori curajul. Eşti un erou. Deşi, după ce ai făcut, aş zice că ai avut baftă pentru că ai supravieţuit.

Javed a tuşit ca să le atragă atenţia.

— Vreţi să ştiţi cum a supravieţuit? L-am mituit eu pe doctorul care-l tratează.

— Cu ce l-ai mituit?

Afganul zâmbi triumfător:

— I-am spus că-i dau camionul meu dacă te salvează. Cel mai tare *jingle truck* din Afganistan.

S-au uitat unii la alţii, gândindu-se la vehiculul devalizat pentru a camufla *Humvee*-ul şi la panourile distruse rămase, pe care le sudaseră în jurul turelei.

Hawkins a zâmbit forţat, pentru că-l durea al dracului:

— Doctorul acesta are noroc, Javed. Mare baftă!

SFÂRŞIT